

Pepperkake-museum

Nasjonalmuseet for kunst, design og arkitektur arrangerer også i år pepperkakehus-konkurranse med påfølgende utstilling. Årets tema er «Grunnformer i det 20. århundrets arkitektur». Frist for levering er 25. november og utstillingen åpner i Arktekturmuseet 7. desember.

Selvportrett på nett

Selvportretter fotografert med mobiltelefon og lagt ut på nett er et utgangspunkt for Hanne Lydia Opøien Kristoffersens nye utstilling i Bomuldfabriken Kunsthall i Arendal. Utstillingen omfatter tegning, video og tekst. Kristoffersen er født i Trondheim i 1964.

Sjeldent bra

Edvine Larssen overbeviser i sin første separatutstilling i Trondheim og understreker heldigvis også en interessant mangel.

UTSTILLING

Unforgettable Vision of darkness

Edvine Larssen, Trøndelag Senter for Samtidskunst. Utstillingen står til 24. november

Formuleringen «stedsspesifikk installasjon» dukker ofte opp i utstillingspresentasjoner. Noen ganger later denne formuleringen til å være såpass omtrentlig benyttet at den tilsynelatende angir et hvilket som helst objekt som er plassert noenlunde bevisst inn i et utstillingslokale. Og med tanke på hvor få virkelig stedsspesifikke installasjoner av en viss størrelsesorden som faktisk vises i regionen, er det ikke rart at formuleringen har mistet litt av sin presise slagkraft. Edvine Larssens «Unforgettable Vision of Darkness» er derimot, med all tydelighet, stedsspesifikk installasjonskunst.

Stedet det her er snakk om, er Trøndelag Senter for Samtidskunsts lokaler, ett av de mest utfordrende utstillingslokalene i Trondheim. Det er vanskelig å finne roen i et rom som med sin store vindusfasade enten trekker oppmerksomheten mot gaten og det naturlige lyset utenfor eller inn mot et trangt indre.

Nettopp dette romlige suget har Edvine Larssen her tatt i bruk. De tette båndformasjonene som henger ned fra taket, slukes inn i lokalet og danner samtidig et skille mellom to forskjellige sfærer. Den trange og innerste halvetasjen får her funksjon av en lys lomme.

For anledningen er vinduene mot gaten overmalt og belyst slik at rommet hylles inn av et rødlig mørke. Herfra ser man installasjonen med et sterkere baklys, og båndene får slik en fyldig og gummiaktig karakter. På vei mot den andre enden av lokalet stivner liksom båndene underveis og avslører en hardere flathet. I vekslingen mellom kaldt og varmt, hardt og mykt, skifter også omgivelsene karakter og understreker at det her snarere handler om å se etter energien i rommet gjennom installasjonen, enn å se på selve installasjonen.

Det må likevel nevnes at installasjonens effekt av og til glipper litt, eksempelvis om man ser opp på de industriemlede treplatene øverst i installasjonen, eller når rot i den tilstøtende trappeoppgangen forstyrrer den ellers renskarne totalopplevelsen.

Til tross for slike små skjønnhetsfeil klarer Larssen her å omforme Trøndelag Senter for Samtidskunst motstandsfulle lokaler til et rolig og harmonisk utstillingsrom ved å aktivere og regissere tomrommene. I en større sammenheng tydeliggjør denne utstillingsopplevelsen også et annet tomrom, nemlig fraværet av et uavhengig, større og fleksibelt visningssted for samtidskunst, som kan ta imot de formatene som ellers preger og i mange år har preget det internasjonale kunstfeltet. Det er en grunn til at det går lang tid mellom hver gang det vises gjennomført stedsspesifikk installasjonskunst i stort format i denne delen av landet.

Anmeldt av GUSTAV BORGENSEN

«De tette båndformasjonene som henger ned fra taket, slukes inn i lokalet og danner samtidig et skille mellom to forskjellige sfærer.»